

henover Overlæben, der vanemæssig ledsagede hendes Smil.

Saa faldt det hende ind, at han i Mellemtiden maatte have faaet en eller anden ubehagelig Meddelelse med Posten . . . maaske fra sin Forlovede, tænkte hun videre (og Tungespidsen viste sig pludselig ikke mere).

Henimod Maaltidets Slutning slog Per til almindelig Forbavselse paa sit Glas og udbad sig Tilladelse til at lægge Beslag paa Opmærksomheden et Øjeblik; han vilde, sagde han, gerne benytte denne Lejlighed til at takke for den store og overbærende Gæstfrihed, han saa længe — altfor længe — havde nydt paa Kærsholm.

„De vil da ikke rejse!“ afbrød Hofjægermesterinden ham helt forskrækket og med et Blik paa Inger.

„Desværre! Jeg tør nu ikke længere overhøre Pligtens Stemme, der kalder paa mig ovre fra den anden Side af Atlanterhavet! Desuden har jeg vistnok allerede trukket lovlig store Veksler paa Taalmodigheden her — —.“

„Aa, Passiar! Hvor kan De nu komme med saadan noget! De skal blive!“ ivrede Hofjægermesterinden, omsider bistaaet af et grødet Ekko fra sin Mand, der var begyndt at blive noget omtaaget.

Per takkede med en Hovedbøjning men fortsatte:

„Saa svært det end falder mig at forlade dette Sted, som er bleven mig saa kært og hjemligt, er det nu ganske nødvendigt, at jeg gør Alvor af at bryde op. Men jeg kan ikke tage herfra uden at have udtalt, at Minderne fra mit Ophold paa Kærsholm altid vil være mig dyrebare, — og jeg tør maaske i denne Forbindelse rette en Taksigelse